

”Den grøn Awies”

”Den grøn Awies” - Svankjær-udtryk for folkesnak.

Æ hâr somtier tint, æ will kvæd en Vies
om wo By, om wo Folk å ”Den Grøn Awies”;
æ Will helst den sku sjønges, hwis de ku la sø
gøer,
fo Sang, de æ nøj så yndig å høer.

Wo By er et stuer, men ilywwel gue
fo dem, der gjaer wil ha møj i djer hue.
Ja, et om dem sjel, men om ajer især,
å hudden di tøjwes, te ajer sku wæer.

Æ hâr somtier tint, de var hejsen sær
mæ Folk, der sørren er årrentlig læer,
te di et ka forstå, te de æ gal
å åltier holl ajer djer Æer fal.

De æ jo da næjsten de bejst, da jen håer,
å de, jen wil allerhelst ha bewåer;
de æ lissom æ tøjwes te nærensti
jens Æer æ fobi, så æ alting fobi.

Æ hâr somtier tint, såen we mæ siel
om dem, der hâr altier så møj å fåtæl:
Bestil nokså møj, å snak nokså lidt,
for æ tøjwes, te jer Mund ka blyw så fåslet.

Æ trowwer, de wa godt, om wi prøjwed hwæjen
å spær en bette Kromm mier på den;
de gjæller fo Mænd, men fo Kwindfolk mjest,
wi wed jo Hwæjen, de æ dem, der er wæst.

Ku de kom i Gång hæer wo bette By,
Så trowwer æ, te wi kom nøj bæjer i Ry.
Wo Awies, den Grønn, ku go hiel i Stå,
å wi ku ha nok i æ Thisted-Blåe.

I ka trow, dær will spåres nøj møj we de,
både Kafe å Sokker å hwa der no ska te;
fo ”den grønn Awies” den æ kåstbar å ha;
æ hâr eller holdt’en, - uha, uha.

Fo den hâr æ lokked å stænged mi Daer,
men kommer jen ud, så sier jen’en hjaer;
da tinker æ bodde på mæ o po mien:
mon wi holder fuer, - mon wi sku wæ i’en?

Mæ Løwn å mæ Sladder den losker omkring,
å den gier Beskejn om Alverdens Ting;
for et æ forring, og et æ fo smot,
når bære de ret ka gjør ajer swot.

Å skull en Minnesk kom gal asté
så kan I trow, han ska nok kom mæ.
De æ, som der står i den gammel Tåel:
Æ Ravn ska nok møed, huer dæ æ nøj å hæl.

Tesidst så wil æ blot sæj om wo By:
Den legger sørren som medt i Thy.
En gjæw Snop sønner fræ æ Brow we Nahoe
å en bette Krom wejsten fuer æ Oe.

Kilde: Sydthy Årbog, side 63-64.